

8:00
12/4

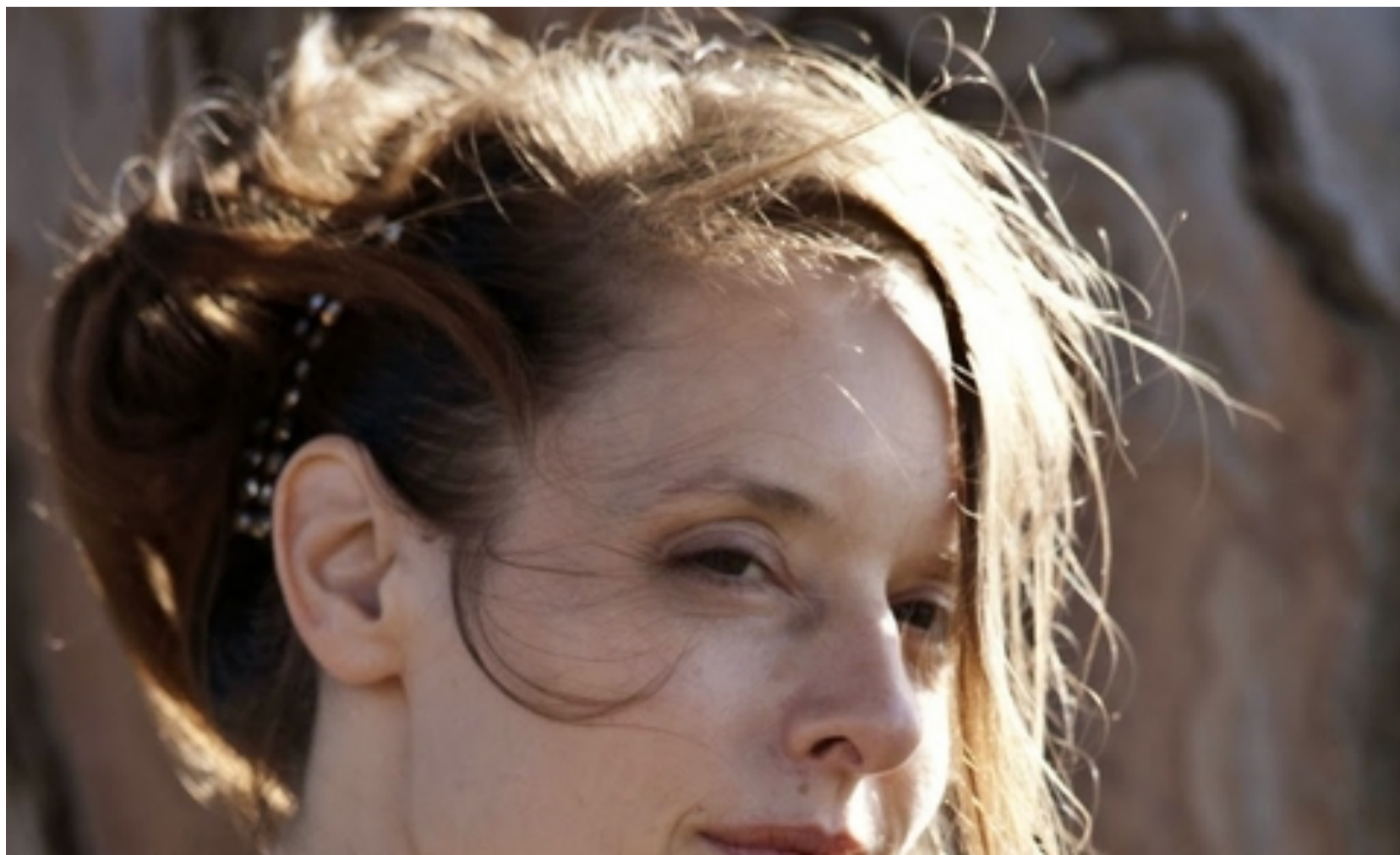
«Παίζοντας αμακιγιάριστη με βοήθησε να παίξω χωρίς μάσκα»: Η Κάρια Λεκλέρκ μιλά στο ΣΙΝΕΜΑ

Η πρωταγωνίστρια μας μίλησε για το αν η Τέχνη τελικά καταστρέφει, την προετοιμασία και τα γυρίσματα της [ταινίας](#), για την πίστη της πως υπάρχουν πράγματα που μας καθορίζουν έξω από την υλιστική λογική, γιατί προτίμησε να είναι αμακιγιάριστη στο ρόλο της Νάντιας, αλλά και για την πίστη της στον ρόλο της Κριτικής.

Συνέντευξη στον Ηλία Δημόπουλο

Με την Κάρια συναντηθήκαμε στα ολοκαίνουργια γραφεία μας στον Πύργο «Απόλλων», την περασμένη Τρίτη. Της είχα πει πως θα την περιμένω στις 3 στην είσοδο του κτιρίου, με περίμενε ήδη εκείνη διαβάζοντας στις 3 παρά πέντε στον καναπέ της εισόδου. Δεν το συναντάς συχνά. Η εντύπωση μιας σπουδαίας ερμηνείας στο «Η Τέχνη Καταστρέφει», συνοδεύτηκε αμέσως και από μια χαρμόσυνη εντύπωση της ζεστής της χειραψίας, της συστολής των πραγματικά σεμνών ανθρώπων και της εντελώς χαριτωμένης ξενικής προφοράς (είναι Γαλλίδα) των ελληνικών της.

Μένεις και εδώ και στο Παρίσι;

Τώρα πιο πολύ εδώ. Είμαι εδώ δέκα χρόνια και μέσα σ’ αυτά έμαθα από την αρχή, το αλφάβητο, τη γλώσσα όλα..(την διακόπτω)

Τώρα σοβαρά τα ελληνικά που ακούμε στο έργο είναι εσύ, χωρίς ντουμπλάρισμα;!

Όχι, όχι δεν υπάρχει κανένα ντουμπλάρισμα.

Είναι εντυπωσιακό, μιλάς σαν Ελληνίδα.

(Γελάμε και συνεχίζει)

Με έχουν ντουμπλάρει όμως στην προηγούμενή μου ταινία που θα δείξει η ΕΡΤ την Κυριακή (σ.σ. εννοεί το «Πέντρο Νούλα» του Κάρολου Ζωνará) που παίζω μια λαϊκή τραγουδίστρια και με ντούμπλαραν, δεν μιλούσα ακόμη καλά.

Έχω ακούσει το τραγούδι, αλίμονο αν ήσουν εσύ και σ’ αυτό!

Όχι, τραγουδάω κιόλας, κυρίως στα γαλλικά όμως

Πως ξεκίνησε Κάτια η «Τέχνη Καταστρέφει»;

Ξεκίνησε με τον Νίκο (Κορνήλιο, ο σκηνοθέτης του έργου), από την προηγούμενη ταινία που κάναμε μαζί, την «Μητριαρχία». Εκεί τον γνώρισα κι εκεί μας έπιασε με την Ορόρ (σ.σ. η συμπρωταγωνίστρια στην «Τέχνη», Ορόρ Μαριόν) και μας είπε μήπως να κάνουμε μαζί κάτι στα γαλλικά,έχει ζήσει κι αυτός δεκαπέντε χρόνια εκεί. Ξεκινήσαμε με πολλούς αυτοσχεδιασμούς.

Φαίνεται και το θέω για καλό. Το έργο μοιάζει, εκτός των άλλων, και σαν ματιά στην κλειδαρότρυπα στο εργαστήρι των ηθοποιών, στη διαδικασία προετοιμασίας.

Ναι, υπάρχει αυτό, αλλά ευτυχώς τα πράγματα δεν είναι τόσο βασανιστικά στην πραγματικότητα (γελά). Εμείς κάναμε πολλές συζητήσεις με τον Νίκο και την Ορόρ, ο Κώστας (σ.σ. Αρζόγλου) ήρθε αργότερα, δουλέψαμε πολύ πάνω στο βιογραφικό των ρόλων μας, ακόμα και σε πράγματα που δεν δείχνονται αλλά είναι πολύ σημαντικά στην ιστορία, όπως το παρελθόν των χαρακτήρων μας, και βασισμένος στις κουβέντες αυτές ο Νίκος άρχισε να γράφει την ιστορία που έκανε στην συνέχεια σενάριο.

Η Τέχνη μπορεί να σε γλιτώνει από καθημερινούς πόνους

Ξέρουμε γιατί ο χαρακτήρας του πατέρα θέλει να κάνει την παράσταση, καταλαβαίνουμε γιατί η μικρή κόρη έρχεται στην Αθήνα. Ο δικός σου χαρακτήρας όμως που είναι τόσο βασανισμένος από την απώλεια

και δυσκολίες, αλλή
για μένα η τέχνη
μπορεί και να σε σώζει
κι από οδύνη
υπαρξιακή. Μπορεί
όμως και να σε
καταστρέψει αν δεν
καταφέρνεις να
μεταμορφώνεσαι από
αυτήν

Εντάξει, πως είναι τόσο βασανισμένος από την απώλεια
της μάνας και την απουσία του πατέρα, γιατί
επιστρέφει;
Επιστρέφει γιατί δεν έχει τίποτε άλλο στη ζωή της έξω από
το θέατρο. Αυτό είναι η θρησκεία της.
Ελπίζω, επιτέλους, ότι μπορεί να βγάλει και άκρη με
αυτόν τον πατέρα;
Ναι (κομπιάζει), ναι, νομίζω. Πάντα όμως μέσα από το
θέατρο, δεν θέλει, δεν μπορεί να βγει από αυτό.
Μπορεί η Νάντια που υποδύεσαι να θέλει και λίγο να
ικανοποιήσει τον μπαμπά της μέσα από την ερμηνεία
της;

Μπορεί κι αυτό (κομπιάζει ξανά), μπορεί, αλλή νομίζω περισσότερο απ’ όλα είναι το ίδιο της το
μπέρδεμα, οι σχέσεις της που δεν είναι καθαρές και δεν την βοηθούν και το θέατρο που είναι το
μόνο που ξέρει και μπορεί να κάνει τελικά. Αυτή είναι η μοίρα της, αυτό είναι το τραγικό της
ελάττωμα.

Νομίζω εδώ είναι και μια σκηνή μέσα στο έργο, όταν κάνεις τον αυτοσχεδιασμό με τα
χέρια πίσω (σ.σ. ο αγγλικός τίτλος του έργου είναι «Χέρια Δεμένα Πισθάγκωνα») και η
αδελφή σου σε τραβάει να φύγετε και να εγκαταλείψετε, σε ρωτάει γιατί μένεις κι εσύ
απαντάς «είναι δική μου δουλειά» μ’ έναν καταπληκτικό τρόπο.

Αυτό (γελάει στο «καταπληκτικό» - την έχω ταραξει στους επαίνους την κοπέλα), αυτό, είναι δική
της δουλειά, αλλή κι εκείνη δεν ξέρει άλλον τρόπο να βγει από κει μέσα.

Σε βρίσκω στο ρόλο ένα βήμα μετά το εύθραυστο, στην τελευταία στιγμή που όλα
παραμένουν στη θέση τους. Και μου θύμισες την Λιβ Ούλμαν στην πολύ παραπλήσια
θεματικά «Φθινοπωρινή Σονάτα».

Ναι (χαμογελά), μου αρέσουν πολύ οι ταινίες, πηγαίνω συχνά, συγκινούμαι εύκολα, μπορεί να
κλαίω στις ρομαντικές κομεντί, αλλή δεν πηγαίνω ποτέ σαν ηθοποιός. Είμαι ένα πολύ καλό κοινό,
ταυτίζομαι με την ιστορία! Αλλή δεν μου βγαίνει ποτέ να εμπνευστώ από μια ερμηνεία.

Μάλιστα. Δεν μου λες, η τέχνη καταστρέφει;

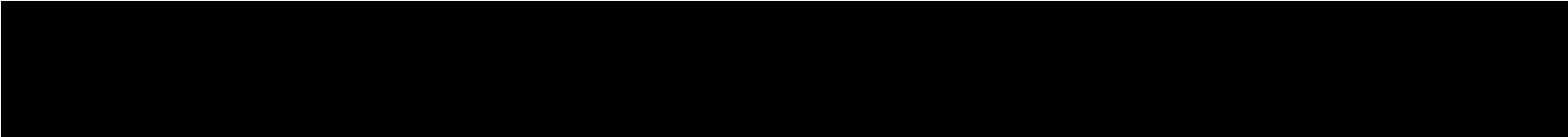
Εγώ θα έλεγα πως αυτός δεν είναι καθόλου ο στόχος της (γελάμε), το αντίθετο. Για μένα η Τέχνη
μπορεί να υπερβεί κάθε οδύνη. Μπορεί και να σε σώζει από καθημερινούς πόνους και δυσκολίες,
αλλή για μένα η τέχνη μπορεί και να σε γλιτώνει από οδύνη υπαρξιακή. Αυτός είναι ο στόχος της.
Μπορεί φυσικά και να καταστρέψει αλλή αυτό θα συμβεί σε αυτούς που δεν μπορούν να
μεταμορφωθούν από αυτήν.

Αλήθεια δηλαδή πιστεύεις πως η καλλιτεχνική έκφραση μπορεί να σώσει από τόσο
βαθιά υπαρξιακά τραύματα;

Μα αυτή είναι η δουλειά του ηθοποιού! Δεν θα μπορούσα να μην το πιστεύω! Αλλή δεν είναι κάτι
που το κάνεις μια φορά και καθάρισες, είναι καθημερινότητα, συνεχής προσπάθεια. Αναρωτιέσαι
συνεχώς, πως, γιατί, γιατί είσαι εδώ, ποιο είναι το νόημα, όλα. Και για όλα αυτά η τέχνη είναι ένα
μέσο κατανόησής τους. Μέσα από αυτήν προσπαθούμε να βρούμε αυτό το κοινό που μας ενώνει,
αυτό που είναι η ανθρώπινη φύση.

Κι όταν μπαίνεις σε μια τόσο σκοτεινή ανθρώπινη φύση σαν αυτή της ηρωίδας σου (κι
αρχίζω να γελάω «αγανακτισμένος»), από πού άντλησες βρε παιδί μου πού τα βρήκες
αυτά που εξέφρασες, πως βγαίνεις από κει; Είσαι εσύ στο χαμό που βλέπουμε και
ξαφνικά ο σκηνοθέτης σου λέει cut, cut μισό λεπτό, φώτα, make-up, εντάξει έλα
πάμε πάλη, πώς το κάνεις σε τέτοιο ρόλο;

Όντως υπάρχει κούραση, αλλή είναι κούραση του σώματος, φυσική κούραση. Γυρνούσα σπίτι,
ύπνος ή ίσως λίγος διαλογισμός (σ.σ. αγαπά την γιόγκα) και μετά ύπνος. Στη λήψη πρέπει λίγο να
το ελέγξεις αλλή είναι κάτι σα να ελευθερώνεται. Ίσως αυτό να γίνεται κιόλας γιατί εγώ έχω μια
προσωπική τεχνική να δουλεύω εξαντλητικά με το κείμενο, να το ξέρω τόσο καλά που να το
ξεχνώ, οπότε όταν είναι η ώρα της λήψης απελευθερώνεται κάτι για το οποίο είμαι όσο καλύτερα
μπορώ έτοιμη, ο ρόλος μου βγαίνει φυσικά.

Το να παίξω χωρίς
μακιγιάζ με βοήθησε
πολύ να παίξω χωρίς
μάσκα, εντελώς
ευάηλωτη, γυμνή.

Αυτό μου εξηγεί και το ότι όσο κι αν προσπάθησα,
χωρίς να είμαι και ειδήμων, δεν μπόρεσα πουθενά να
βρω «τεχνική» πίσω απ’ το παίξιμό σου. Είναι σαν να
έχεις τεχνική για να μην φαίνεται η τεχνική, κάτι
εντελώς εσωτερικό.

Ναι...ναι (ευχαριστεί, γελάει) ίσως βέβαια να παίζει ρόλο και
που παίζω μια ηθοποιό. Δεν δούλευα τη Νάντια, δούλευα

την Λαίδη Μάκβεθ κανονικά σα να ανεβάζαμε Σαίξπηρ, δεν σκεφτόμουνα τη Νάντια ήταν σαν η
Νάντια να ανέβαζε Μάκβεθ.

**Ναι βέβαια και η Νάντια, εκτός όλων των σχετιζόμενων με το «έργο μέσα στο έργο»
δεν είναι εύκολος χαρακτήρας! Μην με τρελαίνεις!**

(Γελάει) «Εδώ είναι και κάτι άλλο! Είχα πει στο Νίκο πως δεν θέλω καθόλου make up. Εκείνος είπε
«εντάξει, καλό, δεν το ‘χω ξανακάνει», αλλά η Ολυμπία Μυτιληναίου (σ.σ. η διευθύντρια
φωτογραφίας) κόντεψε να μείνει στον τόπο, έλεγε «ούτε λίγη πούδρα δεν γίνονται αυτά τα
πράγματα», αλλά τελικά εντάξει, μου πέρασε και δεν έχω καθόλου μακιγιάζ. Νομίζω αυτό με
βοήθησε πολύ να παίξω χωρίς μάσκα, εντελώς ευάηλωτη, γυμνή.

Αλλάζω, λίγο, θέμα. Μπορεί η οικογένεια να είναι πηγή τέτοιων δεινών;

Κοίτα, από την οικογένεια ξεκινάνε όλα, εκεί είναι τα πρότυπα, εκεί όλες οι αναφορές, είναι λίγο
και το σχολείο, αλλά στα πρώτα χρόνια της ζωής ό,τι παίρνεις είναι από την οικογένεια που είναι
«κλειστό» μοντέλο. Οπότε ναι, αν αυτό δεν λειτουργεί, αν οι γονείς είναι τόσο προβληματικοί,
μπορεί τα πράγματα να μην εξελιχθούν τόσο καλά. Από την άλλη εγώ νομίζω πάει πολύ πιο πριν
όλο το πράγμα. Οι αιτίες είναι, πώς να το πω (κομπιάζει συνεχώς και γελάει κάπως νευρικά)...
τέλος πάντων αυτό είναι για μένα..

...Για σένα θέλω να μας πεις» (γελάμε)

...Δεν ξέρω τώρα μπορεί να φαίνομαι περίεργα, αλλά νομίζω ότι κάποια πράγματα πάνε πολύ πιο
πριν.

Εννοείς στην κατασκευή μας, στο γονίδιο;

Ακόμα περισσότερο ίσως, σε άλλες ζωές. Έχω μια πιο βουδιστική στάση, πιστεύω στο κάρμα
περασμένων ζωών.Αυτό που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε εδώ, σ’ αυτήν τη ζωή, μπορεί να
εξηγείται και διαφορετικά! (Χαμογελά, είναι κάπως αμήχανη, την κόβω)

**Μπορεί δηλαδή εσύ στο χτίσιμο του ρόλου σου να είδες δυνάμεις πέρα από τον
απόντα πατέρα και την ψυχωσική μητέρα;**

Ναι, είναι το δικό μου φορτίο στον ρόλο. Κάτι που είναι μέσα της και είναι έτσι, ακλόνητο. Όχι μόνο
σαν αιτίες πραγμάτων, δηλαδή οι γονείς, αλλά και σαν αποτελέσματά γεγονότων που δεν μπορείς
να γνωρίζεις αλλά υπάρχουν.

**Ας γίνω πιο γήινος, πιο υλιστής. Γιατί ψυχοδράματα σαν το έργο σας, δεν γυρίζονται
συχνότερα στην Ελλάδα;**

Νομίζω η διανομή δεν παίρνει το ρίσκο. Ο κόσμος δεν τα βλέπει, οι παραγωγοί δεν τα θέλουν και η
διανομή τα αποφεύγει

Το παράδοξο είναι ότι δεν κοστίζουν τίποτα! Συγκριτικά τουλάχιστον...

Αυτή είναι η κατάσταση στην Ελλάδα. Αλλάζει δέξαις, αλλά οι άνθρωποι είναι οι ίδιοι. Μόνο

Ακριβώς, είναι παραδοξο! Αλλά εδώ είναι και ρόλος της κριτικής. Μονο με τους κριτικούς μπορούμε να ακουστούμε και να έχουμε μια τύχη παραπάνω.

Πιστεύεις ότι έχει αυτή τη δύναμη η κριτική;

Ναι. Νομίζω ναι.

Θέλεις να το πιστεύεις ή πιστεύεις ότι την έχει;

Εσύ όχι;

Εγώ όχι, σίγουρα. Αλλά το θέμα είσαι εσύ.

Εγώ νομίζω, ναι. Αυτός είναι ο ρόλος της κιάλας. Να αποκαλύψει πράγματα που το μεγάλο κοινό δεν έχει τον χρόνο και τον τρόπο αλλιώς να τα μάθει.

Με ελκύουν οι ρόλοι που φοβάμαι να καταλάβω, που εμβαθύνουν σε κάτι που μου είναι τρομακτικό

Σωστό, αλλά θες με λάθη του παρελθόντος ή και του παρόντος, θες επειδή ο κόσμος φοβάται έτσι κι αλλιώς να αναμετρηθεί με «δυσάρεστα» έργα είναι δύσκολο να επηρεαστεί από την κριτική. Τέλος πάντων, μεγάλο θέμα. Για πες μου, από δω και πέρα τι έχει;

Άλλη μια ταινία με τον Νίκο! Θα μπορούσες μάλιστα να πεις πως είναι κάτι σαν το «Η Τέχνη Σώζει» (γελάμε κι οι δυό),

που ήέει όλα τα θετικά...

Το «συγγνώμη» σας που κάνατε τούτο δω! (Γελάμε αλλά πάνω γρήγορα να κάνω τον σοβαρό): Η τηλεόραση σ’ ενδιαφέρει;

Δεν έχω δοκιμάσει ποτέ. Ναι γιατί όχι, αλλά δεν ξέρω αν είναι πολύ εύκολο (κομπιάζει)..

Έχεις κάνει και θέατρο στην Ελλάδα; (σ.σ. στο Παρίσι δουλεύει συστηματικά στο σανίδι)

Έχω κάνει ένα θεατρικό πριν από τρία χρόνια, που μόλις είχα αρχίσει να μιλάω και καλύτερα τα ελληνικά, και τώρα ετοιμάζουμε με μια σκηνοθέτιδα κάτι γύρω από τη Μήδεια.

Μπορεί να υποδυθείς τη Μήδεια;! Πες μου δεν θα το πω πουθενά, θα ξέρω ότι το ξέρω μόνο εγώ.

(Γελάει, αλλά αποφεύγει) Μπορεί..μπορεί δεν ξέρω πως, δεν πότε, που, δεν ξέρω. Υπάρχει κι άλλη μια ταινία (άλλαξες θέμα, το κατάλαβα) που έχει ολοκληρώσει γυρίσματα και είναι να μπει σε post production.

Με ποια κριτήρια διαλέγεις ρόλο;

Όταν είναι ένας χαρακτήρας που δεν είναι απλός! (γελάει). Όταν έχει κάτι που δεν είναι απαραίτητα ωραίο, μπορεί να είναι άσχημο ή να με φοβίζει να το καταλάβω, διεστραμμένο, κάτι τέλος πάντων που να θέλω να το πλησιάσω. Όπως εδώ στη Νάντια που με ρωτάει κάποια στιγμή η αδελφή μου στο έργο γιατί θέλω τόσο πολύ να κάνω αυτή τη παράσταση και της απαντώ πως θέλω μέσω της Λαίδης Μάκβεθ της τρέλας της και της αυτοκτονίας της στον Σαίξπηρ, να καταλάβω τον χαρακτήρα της μητέρας μου στο έργο, του δικού της τέλους. Μια τέτοια εμβάθυνση σε κάτι τόσο τρομακτικό, με τραβάει πολύ.

Μάλιστα. Μ’ αυτά και μ’ αυτά ψυχανεμίζομαι τι διαδικασία πέρασες για να αποδώσεις

ΤΑ ΠΙΟ ΔΙΑΒΑΣΜΕΝΑ

	1	ΘΕΜΑΤΑ Οι 10 αγαπημένες ταινίες του Τζιμ Τζάρμους
	2	ΘΕΜΑΤΑ Βίντεο: Εξηγώντας το φινάλε των «Παρασίτων» και η ερμηνεία μιας ταινίας
	3	ΕΙΔΗΣΕΙΣ Πρώτες φωτογραφίες: Η Καρυοφυλλιά Καραμπέτη και η Κάτια Γκουλιώνη είναι η Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου
	4	ΘΕΜΑΤΑ Χιθ Λέτζερ: Ο πρόωρα απών
	5	ΘΕΜΑΤΑ Τζιμ Τζάρμους: Ο νωχελικός εστέ
	6	ΠΑΙΖΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ Τζότζο

τόσο αξέχαστα τον ρόλο. Σ' ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σου.

Εγώ ευχαριστώ πολύ!

INFO

Η ταινία «Η Τέχνη Καταστρέφει» του Νίκου Κορνήλιου προβάλλεται στον κινηματογράφο Τριανόν.

ΣΧΟΛΙΑΣΤΕ

16:27
22/1

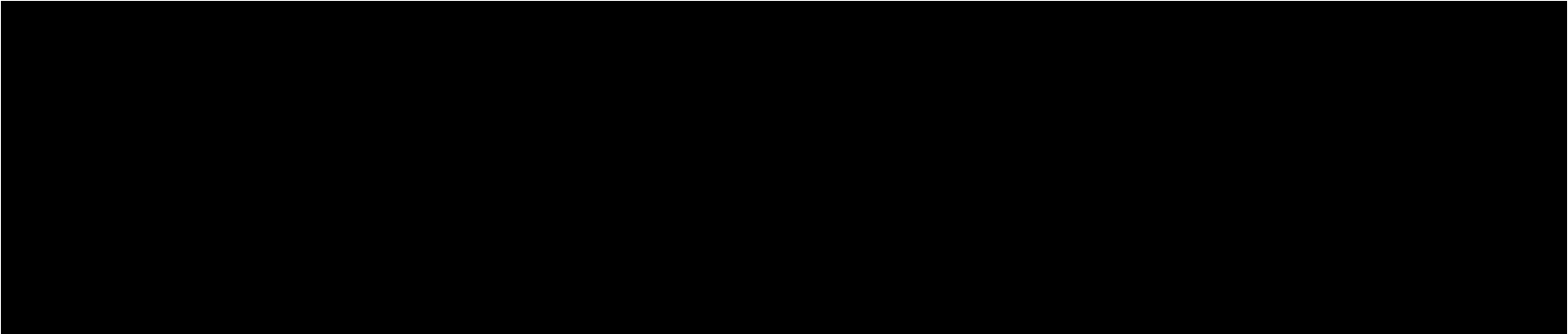
Τέρι Τζόουνς (1942-2020): Αποχαιρετισμός στον δεύτερο απόντα Python

Έφυγε στα 77 του ένα εξέχον μέλος της εξέχουσας εξάδας, συγγραφέας της, σκηνοθέτης της και σοβαρότατος γελοιογράφος της.

Από τον Ηλία Δημόπουλο

Είναι ένας κι ένας οι Monty Python, πώς να το κάνουμε. Και για μας που μεγαλώσαμε μαζί τους, που σφυρίζουμε ατάκες από τα έργα, τα σκετς και τα τηλεοπτικά τους, το τσίμπημα είναι και λίγο ενοχλητικότερο. Το μόνο καλό, οι Python μας το έμαθαν, είναι ότι μπορείς να διαλέξεις να γελάς ακόμα και στα πιο δύσκολα.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΕΠΟΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ

Ζαν Μορό: Η Ευρωπαϊά σταρ

ΤΑ ΠΙΟ ΔΙΑΒΑΣΜΕΝΑ

-

1

ΘΕΜΑΤΑ
Οι 10 αγαπημένες ταινίες του Τζιμ Τζάρμους
-

2

ΘΕΜΑΤΑ
Βίντεο: Εξηγώντας το φινάλε των «Παρασίτων» και η ερμηνεία μιας ταινίας
-

3

ΕΙΔΗΣΕΙΣ
Πρώτες φωτογραφίες: Η Καρυοφυλλιά Καραμπέτη και η Κάτια Γκουλιώνη είναι η Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου
-

4

ΘΕΜΑΤΑ
Χιθ Λέτζερ: Ο πρόωρα απών
-

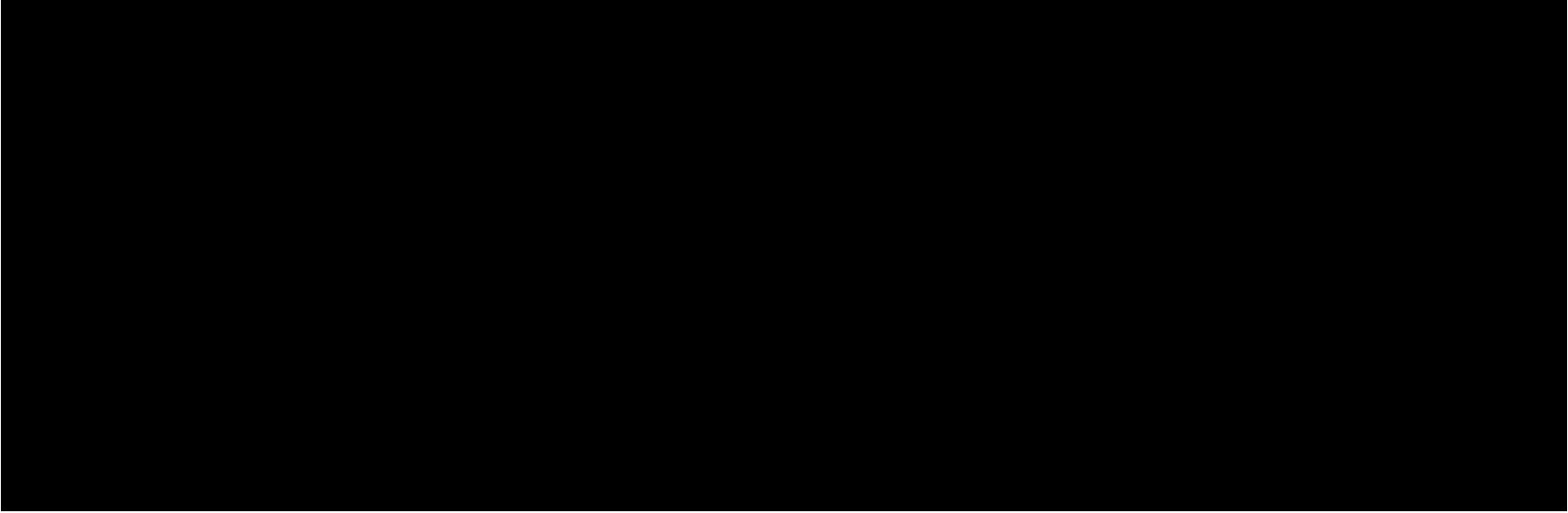
5

ΘΕΜΑΤΑ
Τζιμ Τζάρμους: Ο νωχελικός εστέτ
-

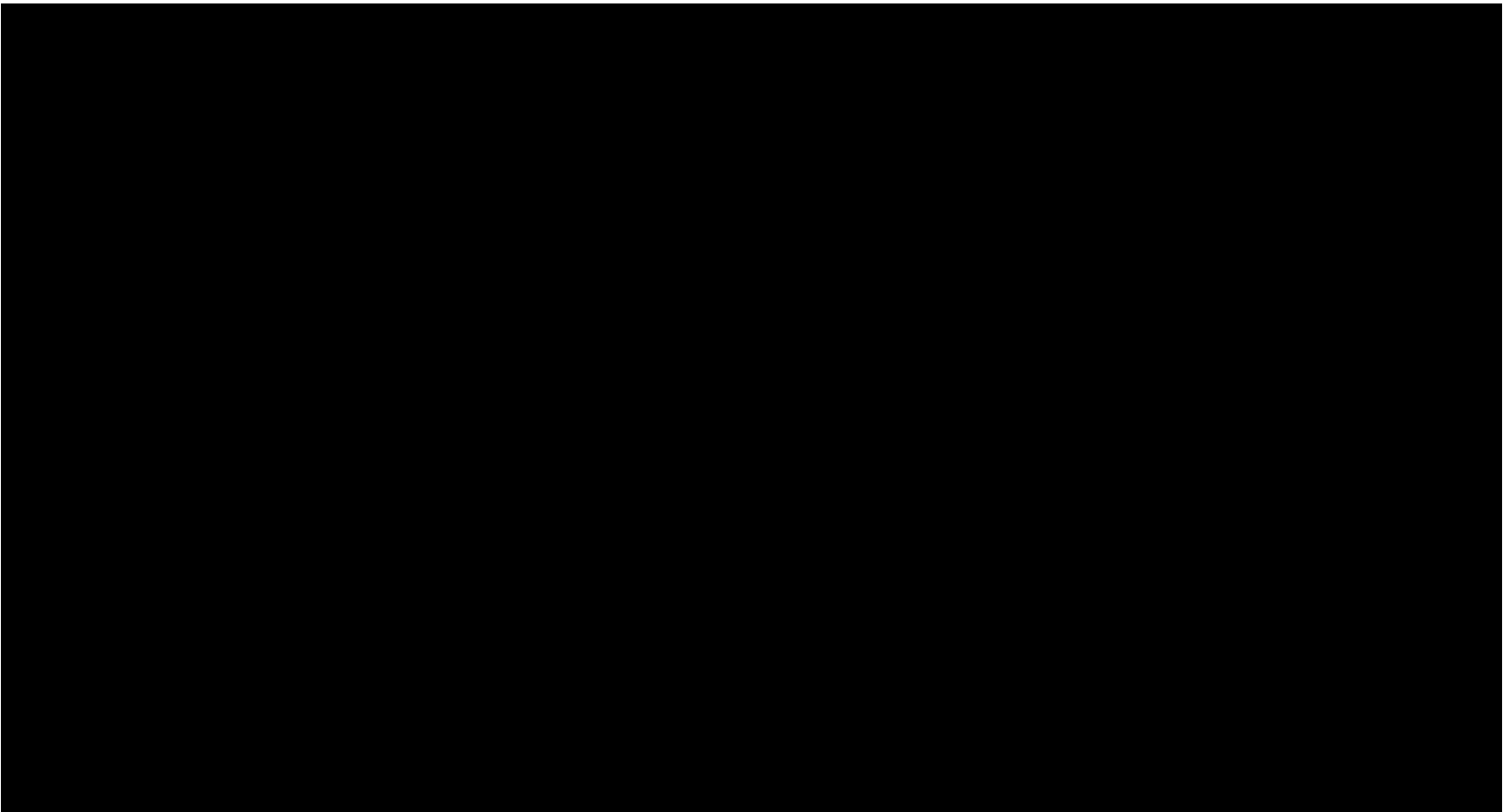
6

ΠΑΙΖΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ
Τζότζο

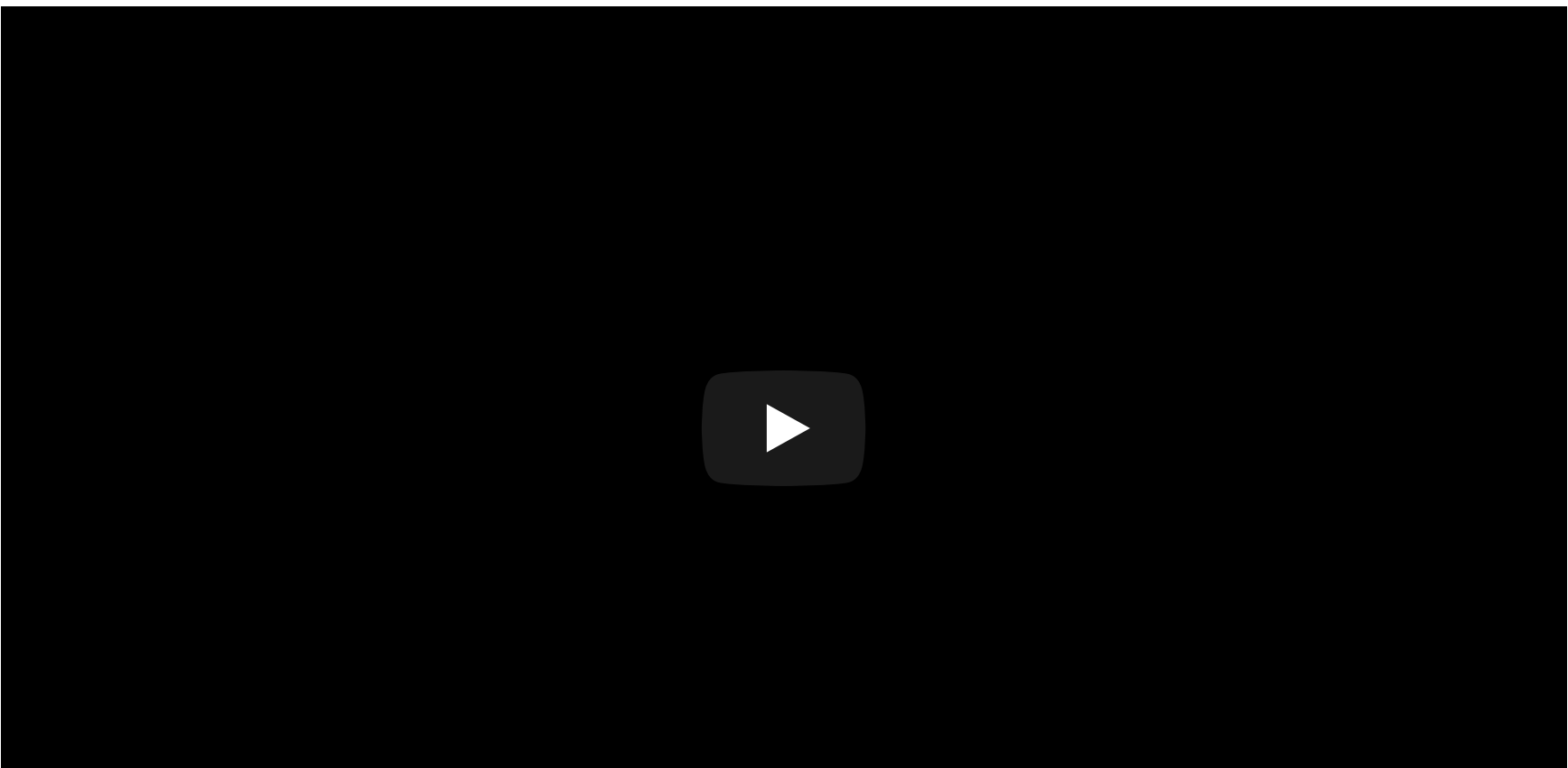

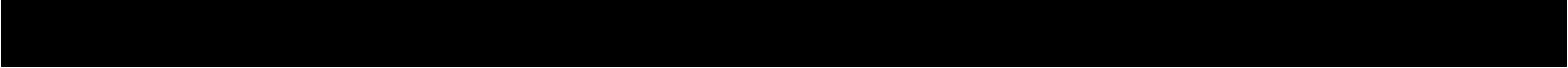
Ο Ουαλός Τζόουνς ήταν από τους συνεχιστές και αναμορφωτές της βρετανικής τηλεοπτικής κωμωδίας από την δεκαετία του ’60. Πήρε το πτυχίο του στην Αγγλική Φιλολογία από την Οξφόρδη, συνάντησε νωρίς τον Μάικλ Πάβιν που ήταν αδελφός (επίσης από την Οξφόρδη), έφτιαξαν κάμποσες κωμωδίες για την βρετανική τηλεόραση και μετά συνάντησαν τους υπόλοιπους ημιπαράφρονες (Αιντλ, Τσάημαν, Κλιζ – από το Κέιμπριτζ αυτοί) και συνέστησαν παρέα με τον ξενόφερτο Τέρι Γκίλιαμ (ο Αμερικάνος της παρέας) την ομάδα που στοίχειωσε τρεις δεκαετίες παραληρηματικής οπτικής και λεκτικής κωμωδίας.

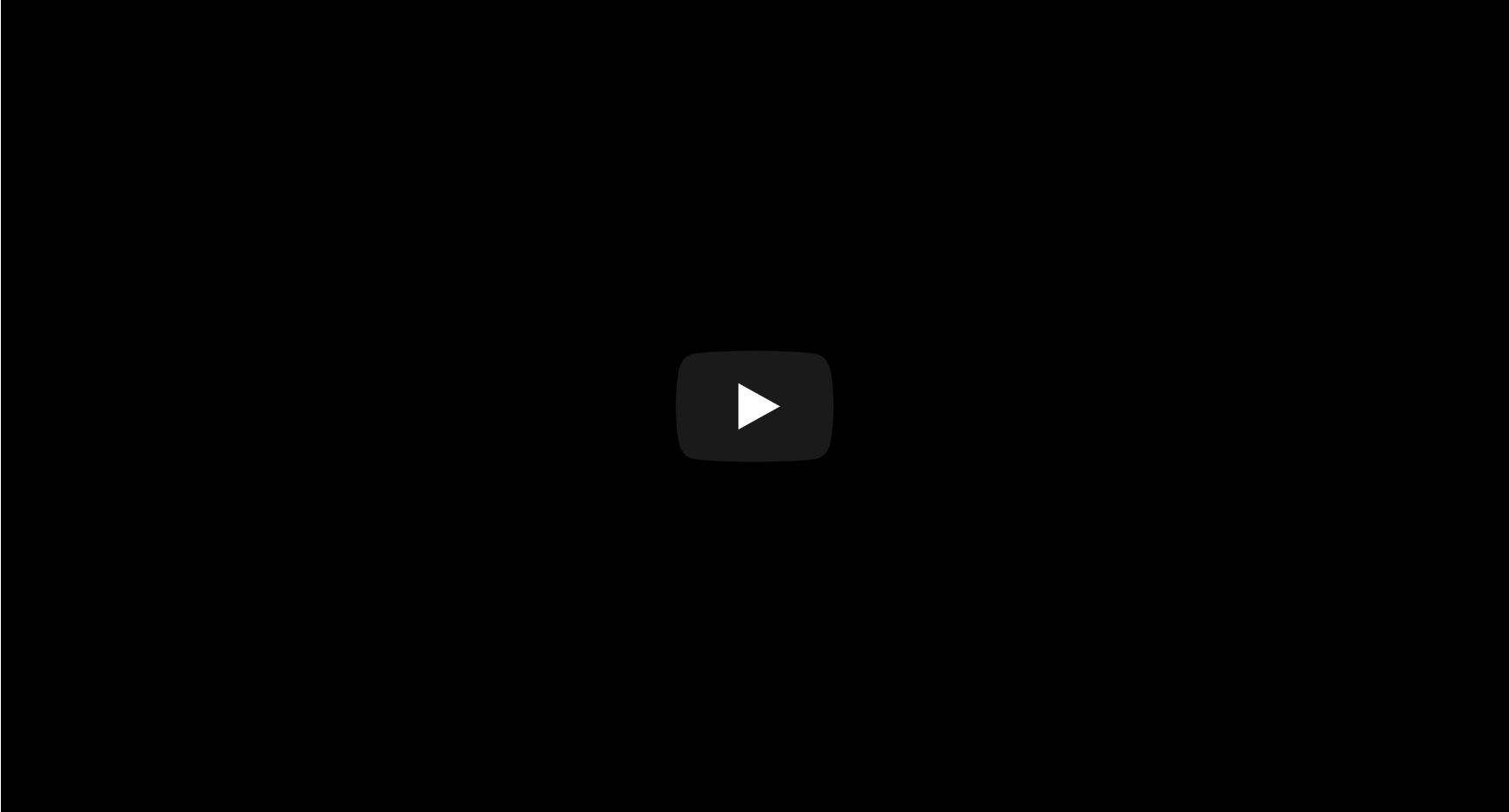
Μαζί με τον Γκίλιαμ σκηνοθέτησαν τους «Ιππότες της Ελεεινής Τραπέζης» ενώ στη συνέχεια θα ανελάμβανε μόνος το «Ένας Προφήτης...μα τι Προφήτης» και «Το Νόημα της Ζωής», φέρνοντας μια ειδική σφραγίδα δομικού σουρεαλισμού, άγριας αναρχίας, σκωπτικής στηλίτευσης των ιερών και των οσίων, χιουμοριστικής εκτόνωσης αιώνων (κυριολεκτικά) βλοσυρής ιδεοληψίας και φόβου.

Αν και είναι άσκοπο, σε μας τους θάτρεις τουλάχιστον, να διαχωρίζεις αρμοδιότητες και αποτελεσματικότητα του καθενός στους Monty Python, στον Τέρι Τζόουνς αρμόζει ένα χρίσμα σκηνοθετικής ματιάς που όρισε την μαγική εξάδα στο μεγαλύτερο μέρος της.

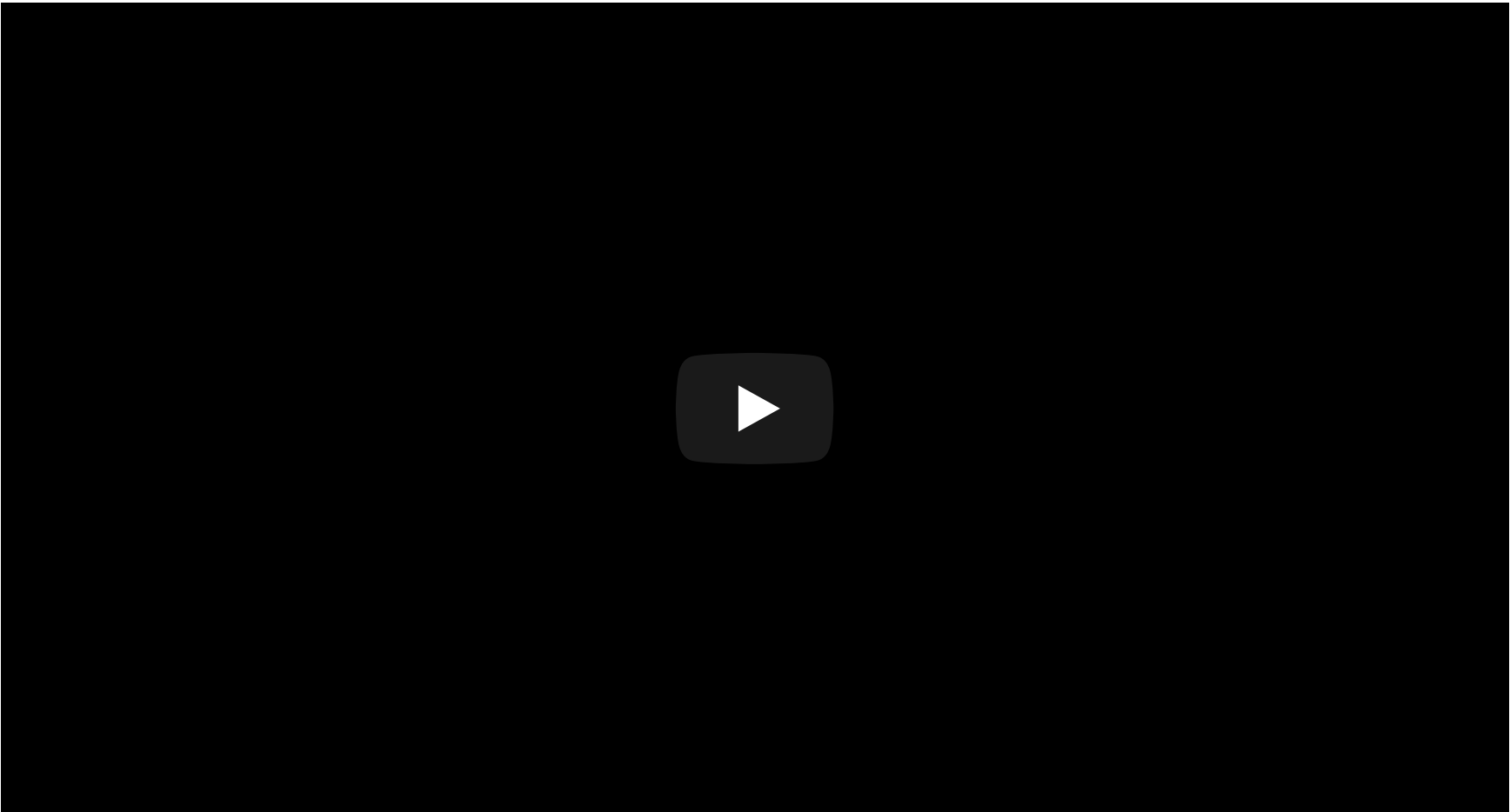

Ο Τζόουνς δεν αρκέστηκε στο γκρουπ όμως. Υπέγραψε σειρά κωμικών και παιδικών βιβλίων, πωλά σενάρια ιδίως για την τηλεόραση και όχι μόνο κωμικών σειρών, έκανε τα «Surprising Histories», έκανε το «Έρικ, ο Βίκινγκ» και το «Personal Services» για το σινεμά και, βέβαια, ήταν ένας εξέχων μεσαιωνιστής με βιβλία και τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ επί του θέματος.

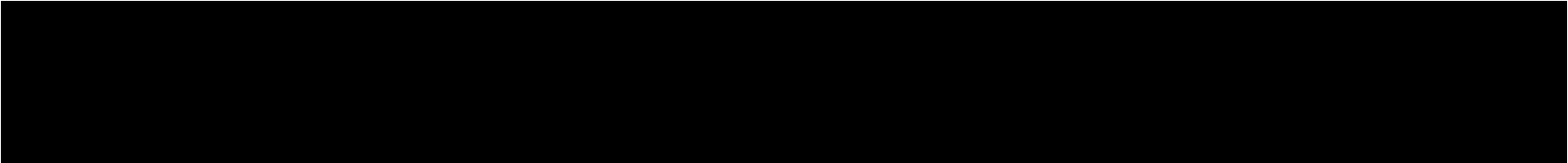

Φυσικά ήταν και ηθοποιός, την παντομίμα του οποίου μπορείς να θαυμάσεις στο βίντεο που ακολουθεί, είχε αφόρητη πλάκα σε στιγμές όπως τα ιστορικά «He’s not the Messiah...» (Life of Brian), «Burn her» (Ιππότες) και τόσα ακόμα. Περισσότερο όμως, ίσως και ηγετικά ανάμεσα στους Pythons, είχε την αντίληψη της κωμωδίας σαν μια κατάσταση της ύπαρξης, παρά σαν ένα ανέκδοτο στην αναμονή του punchline. Έφτιαχνε χαρακτήρες, υπερτόνιζε κωμικά μιας κατάσταση μέχρι σημείου παραλογισμού και ένωνε τους αρμούς των έργων με μια λογική σουρεαλιστική, ελευθερωτική, παιδική και σοφή μαζί.

Το 2015 έκανε την τελευταία περφόρμανς με τους υπολοίπους στην παράσταση «Monty Python Live (Mostly)», ήδη χτυπημένος σε αρχικά στάδια από την άνοια.

Θα τον θυμόμαστε λατρευτικά, συντροφικά και σεβάσμια πάντα, τουλάχιστον μέχρι της πιθανότητας η άνοια, ο θάνατος (ή και τα δύο) συναντήσουν κι εμάς.

ΣΧΟΛΙΑΣΤΕ